

гато се заесени и пожълтѣ полето, когато окапа и крушата на дѣдо Мангеланъ, нали се събрахме да отлетимъ на югъ, къмъ Нилъ, гдето живѣятъ крокодилитѣ. Отлетѣхме ние и спрѣхме на първа почивка на островъ Капри. Ахъ, тоя проклетъ островъ, да потъне дано! Бѣше при-вечеръ. Щомъ кацнахме на земята, изкочиха селяни съ пушки. Бумъ, бумъ — забумкаха отъ всички страни. Настана страшно пукане. Земята се покри съ перушина. Щъркели, яребици, славейчета облѣха земята съ кърви. Живитѣ се дигнаха. Азъ бѣхъ ранена. Литнахъ съ другитѣ. Отъ раната ми капѣше кръвъ.

Но като дойде време за връщане, ние се приготвихме. Изкжпахме се на рѣка Нилъ. Менъ насмалко щѣше да ме лапне единъ крокодилъ. Тупнахме крила и потеглихме насамъ. Пакъ спрѣхме на островъ Капри. Сърдцата ни тупаха силно, да не излѣзатъ пакъ онѣзи съ пушкитѣ. Не излѣзоха. Но за чудо, всѣки отъ насъ забеляза на дърветата по една птича кжща. А подъ едно клонесто дърво седѣше единъ човѣкъ старъ и добъръ. Четѣше си вестника, а отъ време на време слушаше нашитѣ най-хубави пѣсни и се усмихваше. После ставаше отъ стола. Вземаше едно кринче новичко, загребваше една шепа зърна и ги прѣскаше предъ всѣка кжща.

На острова не живѣеше вече никой другъ, освенъ тоя човѣкъ съ капела и съ очила.

— Кой е този човѣкъ, страшенъ ли е? Трѣбва да е прогонилъ ония съ пушкитѣ?

— Не, не е страшенъ. Не ги е прогонилъ. Той купилъ тоя островъ, като се научилъ, че той служи за първа почивка на птичкитѣ и селянитѣ избиватъ немилостиво горскитѣ музиканти.

— Ще купя острова, — рекълъ човѣкътъ — той трѣбва да дава спокойна почивка на шаренитѣ птичета съ гждулкитѣ и далъ за него една торба злато!

— Какъ се казва, сестричке, тоя господинъ?

— Казва се Акселъ Мунте, лѣкаръ, дошълъ отъ друга страна. Той ни спаси, затова пъкъ, когато спремъ ние на острова, на него изпѣваме най-хубавитѣ си пѣсни.

— Наистина, заслужава. Той е най-добрия човѣкъ на земята. Азъ искамъ да отида да му снеса едно яйце въ калпака. Та какъ го викаха, да си запиша, че откакъ